

Hoe dans je dementie? Ugo Dehaes toont het in 'DMNT'

[Els Van Steenberghe](#)

18/11/15 om 11:15

Bron: Knack Focus

Ugo Dehaes danst in *DMNT* dementie op een tedere manier die doet mijmeren maar ook verlangen naar meer.

★★★

© Clara Hermans

The Play = DMNT

Gezelschap = Kwaad Bloed

In een zin = De ingetogenheid maakt dit tot een fragiel en toch rakend stuk over verloren lopen in je eigen hoofd.

Hoogtepunt = De solo van Kayako Minami waarin ze de complete verwarring danst door zich op een gracieuze manier in alle mogelijke bochten en hoeken te wringen.

Meer info: www.kwaadbloed.com

Als een carrousel die op hol slaat, zo moet een brein dat dement is zich voelen. Al heeft iedereen wel eens het gevoel dat zijn brein dreigt op hol te slaan of gewoonweg compleet blank wordt tijdens crisissituaties. Over dat crashende brein wilde Ugo Dehaes graag een dansvoorstelling maken, samen met Charlotte Van den Eynde en Kayako Minami. DMNT is het ingetogen resultaat van die intentie.

De drie staan bij aanvang rustig op de scène die spaarzaam verlicht wordt door gele lichtbundels. Boven de scène hangt het skelet van een zweefvliegtuigvleugel. Van den Eynde draagt een okergeel kleedje, Dehaes een grijs T-shirt en een grijze broek en Minami draagt een wit kleedje dat net een sober nachthemd lijkt. De drie performers cirkelen langs elkaar heen en hun armen grijpen naar elkaar maar maken net geen contact. Intussen klinkt er een vaag piepende toon. Gaandeweg blokkeren hun bewegingen. Iemand stopt, iemand anders begint heel snel te bewegen of zijgt neer op de grond. Ze klitten almaar meer samen en vallen in slaap op elkaars schouder. Ook de piepende toon is niet meer constant maar stopt, hervat haperend of transformeert tot een veel heftiger geluid.

Dehaes creëert als het ware een carrousel van gedanste breinportretten waarin de dansers steeds meer in elkaar verstrengelen om uiteindelijk weer uit elkaar te bewegen. Met een blik in de ogen die boekdelen spreekt. Dehaes danst met een haast verwonderde blik in de ogen, Van den Eynde met een lichte frons en Minami met een strak gelaat waarin haar ogen wezenloos de ruimte in kijken. Het lijken wel de ogen van een vogeltje dat niet meer weet hoe te vliegen. Zo vertalen deze drie performers de emoties die vrijkomen wanneer je eventjes (of voorgoed) totaal weg van de wereld bent.

Dit portret van een ziekte is veel meer dan dat. Het is bovenal een portret van een staat van zijn waarin we allemaal al eens verkeren, een staat waarin de vleugels even haperen en het niet meer lukt om door het leven te vliegen. De ingetogenheid maakt dit tot een fragiel en toch rakend stuk. Al had het nog iets langer mogen duren en nog iets intenser mogen communiceren met het publiek. Nu kijk je wel naar dat tollende van die breincarroussel maar je maakt er minder deel van uit dan je verlangt.

Els Van Steenberghe